

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Cob/21/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120392698
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120392698.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v spore žalobcu: SUPER EXPRES, s. r. o., IČO: 45 969 582, so sídlom Bardejovská 1E, 080 06 Prešov, právne zastúpeného JUDr. Jurajom Birošom, advokátom, IČO: 31 267 866, so sídlom Rázusova 1, 040 01 Košice, proti žalovanému: CONTY'S, s. r. o., IČO: 50 945 955, so sídlom Sabinovská 5050/7, 080 01 Prešov, právne zastúpenému JUDr. Ing. Adriánom Cupákom, advokátom, IČO: 40 803 350, so sídlom Dr. Goldbergera 249/1, 089 01 Svidník, o zaplatenie 3.085,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 21Cb/121/2020-53 z 5. novembra 2021 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Priznáva žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.085,- eur s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 25.326,- eur od 3. novembra 2018 do 4. novembra 2018 a zo sumy 3.085,- eur od 5. novembra 2018 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. 2.1 Výrok odôvodnil tým, že žalobca návrhom na vydanie platobného rozkazu doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciemu súdu 12. októbra 2020 žiadal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 3.085,- eur, úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 25.326,- eur od 3. novembra 2018 do 4. novembra 2018 a zo sumy 3.085,- eur od 5. novembra 2018 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, ako aj náhradu trov konania. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalovanému odovzdal do užívania nákladné motorové vozidlá zn. MERCEDES ACTROS, EČV: Q., MAN TGX, EČV: Q., VOLVO FH, EČV: Q. a náves SCHMITZ a KOGEL a faktúrou č. 20180168 z 3. októbra 2018 fakturoval žalovanému dohodnutú odmenu vo výške 25.326,- eur. Táto faktúra bola splatná 2. novembra 2018. Žalovaný predmetnú faktúru 5. novembra 2018 čiastočne uhradil, a to prevodom sumy 22.241,- eur na jeho účet. Listom z 22. apríla 2020 vyzval žalovaného na zaplatenie neuhradeného zostatku v sume 3.085,- eur. Žalovaný mu doposiaľ neuhradil zvyšných 3.085,- eur, v dôsledku čoho si voči nemu uplatňuje aj zákonný úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 25.326,- eur od 3. novembra 2018 do 4. novembra 2018 a zo sumy 3.085,- eur od 5. novembra 2018 do zaplatenia, ako aj náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur.

2.2 Okresný súd Banská Bystrica ako upomínací súd rozhodol o návrhu žalobcu na vydanie platobného rozkazu platobným rozkazom, č. k. 33Up/1885/2020-16 z 26. októbra 2020, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.085,- eur s príslušenstvom. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný včas odpor s vecným odôvodnením, v ktorom okrem iného uviedol, že zo strany žalobcu nedošlo k dodaniu služby (prenájmu) v takom rozsahu, ako to uvádza žalobca vo faktúre č. 20180168. Na túto skutočnosť žalobcu niekoľkokrát upozornil, avšak zo strany žalobcu nedošlo k oprave uvedenej faktúry (vystavením dobropisu). Potvrzuje to samotný fakt, že žalovaný uhradil podstatnú časť faktúry a nemal dôvod neuhradiť aj zvyšnú časť faktúry a dosvedčia to aj svedkovia, ktorých účasť zabezpečil na pojednávaní nariadenom po zrušení platobného rozkazu. Bez ohľadu na to žalobca mu neuhradil faktúru č. 20200050 na sumu 7.420,80 eur, ktorú riadne vedie v účtovníctve a uviedol ju aj v kontrolnom výkaze k dani z pridanej hodnoty za marec 2020. Následne z dôvodu opatrnosti započítal túto svoju pohľadávku oznámením o zápočte záväzku a pohľadávok. Na započítanie ako jednostranný právny úkon sa nevyžaduje súhlas druhého účastníka, pretože ho možno vykonať aj proti jeho vôli. Z dôvodu právnej istoty opätovne oznamuje žalobcovi vykonanie vzájomného započítania nižšie uvedených pohľadávok a záväzkov podľa § 358 až § 364 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“).

2.3 Právny zástupca žalobcu vo vyjadrení k odporu okrem iného uviedol, že odpor nie je riadne odôvodnený v súlade s ustanovením § 11 ods. 4 zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“), podľa ktorého, ak žalovaný uviedol, že žalovaný pohľadávku eviduje vo svojom účtovníctve a zahrnul ju do kontrolného výkazu, musí v odpore uviesť také skutočnosti, ktoré závažným spôsobom spochybňujú žalobcom uplatnený nárok a svoje tvrdenia musí v lehote na podanie odporu osvedčiť listinnými dôkazmi, na ktoré sa odvoláva, inak sa odpor nepovažuje za vecne odôvodnený. Žalovaný v podanom odpore len všeobecne uviedol, že zo strany žalobcu nedošlo k dodaniu služby (prenájmu) v takom rozsahu, ako to uvádza žalobca vo faktúre č. 20180168, pričom na túto skutočnosť mal byť žalobca niekoľkokrát upozornený zo strany žalovaného. Žalovaný toto svoje tvrdenie nepreukázal žiadnymi relevantnými dôkazmi, ako je vrátenie faktúry s reklamáciou, preto toto jeho tvrdenie nie je možné považovať za odôvodnené námietky. K tvrdeniu žalovaného, že započítal svoju pohľadávku voči žalobcovi z titulu neuhradenia faktúry č. 20200050 vystavenej na sumu 7.420,80 eur, žalobca uvádza, že takúto pohľadávku voči žalovanému neeviduje, predmetnou faktúrou žalovaný fakturoval žalobcovi dodávku náhradných dielov, avšak žalobca túto faktúru cestou právneho zástupcu vrátil žalovanému ako neopodstatnenú, pretože takéto náhradné diely mu nikdy neboli dodané a ani u žalovaného subdodávku týchto náhradných dielov nikdy neobjednal. Zároveň žalobca vrátil doručенú Dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok a záväzkov žalovanému s tým, že nesúhlasí so zápočtom, pretože pohľadávku považuje za neopodstatnenú. Žalobca predložil súdu aj faktúru č. 20200007 z 25. marca 2020, ktorou obchodná spoločnosť CONTY, s. r. o. Prešov fakturuje žalovanému tie isté náhradné diely v sume 7.420,80 eur, čo preukazuje skutočnosť, že žalobca nemal na dodávku týchto náhradných dielov so žalovaným žiadny záväzkový vzťah, prípadne objednávku na dodanie predmetných náhradných dielov. Žalovaný taktiež v podanom odpore neuviedol, či faktúru žalobcu č. 20180168 z 3. októbra 2018 na sumu 25.326,- eur uviedol v kontrolnom výkaze dane z pridanej hodnoty, pretože k odporu priložil len kontrolný výkaz dane z pridanej hodnoty FA č. 20200050, preto žalobca navrhuje, aby súd overil túto skutočnosť na daňovom úrade. Z týchto dôvodov žalobca považuje podaný odpor za vecne neodôvodnený a navrhuje, aby okresný súd podľa § 12 ods. 1 písm. d) zákona o upomínacom konaní odmietol podaný odpor. V prípade, že upomínací súd dospeje k inému záveru, žalobca navrhuje, aby okresný súd pokračoval v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2.4 Po postúpení veci vychádzal súd prvej inštancie pri rozhodovaní zo zistenia, že žalobca odovzdal žalovanému do užívania nákladné motorové vozidlá zn. MERCEDES ACTROS, EČV: Q., MAN TGX, EČV: Q., VOLVO FH, EČV: Q., náves SCHMITZ a KOGEL a faktúrou č. 20180168 z 3. októbra 2018 fakturoval žalovanému dohodnutú odmenu v sume 25.326,- eur. Faktúra č. 20170168 bola splatná 2. novembra 2018. Žalovaný predmetnú faktúru uhradil 5. novembra 2018 v sume 22.241,- eur na účet žalobcu. Žalovaný do dnešného dňa neuhradil žalobcovi zvyšných 3.085,- eur. Žalobca výzvou z 22. apríla 2020 vyzval žalovaného na zaplatenie neuhradeného zostatku v sume 3.085,- eur. Žalovaný žalobcovi sumu 3.085,- eur titulom odplaty za užívanie motorových vozidiel doposiaľ neuhradil.

2.5 Súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca odovzdal žalovanému do užívania nákladné motorové vozidlá zn. MERCEDES ACTROS EČV: Q., MAN TGX, EČV: Q., VOLVO FH, EČV: Q., náves SCHMITZ a KOGEL a faktúrou č. 20180168 z 3. októbra 2018 fakturoval žalovanému dohodnutú odmenu vo výške 25.326,- eur. Faktúra č. 20170168 bola splatná 2. novembra 2018. Žalovaný predmetnú faktúru uhradil 5. novembra 2018 v sume 22.241,- eur na účet žalobcu.

Žalovaný doposiaľ neuhradil žalobcovi zostatok v sume 3.085,- eur. Žalobca listom z 22. apríla 2020 vyzval žalovaného na zaplatenie neuhradeného zostatku v sume 3.085,- eur. Žalovaný sumu 3.085,- titulom odplaty za užívanie motorových vozidiel žalobcovi doposiaľ neuhradil.

2.6 K obrane žalovaného, že zo strany žalobcu nedošlo k dodaniu služby (prenájmu) v takom rozsahu, ako to uvádza žalobca vo faktúre č. 20180168, súd uviedol, že žalovaný v podanom odpore len všeobecne uvádza, že zo strany žalobcu nedošlo k dodaniu služby (prenájmu) v takom rozsahu, ako to uvádza žalobca vo faktúre č. 20180168, pričom na túto skutočnosť mal byť žalobca niekoľkokrát upozornený zo strany žalovaného. Žalovaný toto svoje tvrdenie však žiadnym spôsobom nepreukázal (nepredložil k tomu relevantné dôkazy, napr. vrátenie faktúry s reklamáciou), preto toto jeho tvrdenie skutočne nie je možné považovať za odôvodnené námietky. K tvrdeniu žalovaného, že započítal svoju pohľadávku voči žalobcovi z titulu neuhradenia faktúry č. 20200050 vystavenej na sumu 7.420,80 eur, ktorou žalovaný fakturoval žalobcovi dodávku náhradných dielov, súd uviedol, že dodávku fakturovaných náhradných dielov zo strany žalovaného v prospech žalobcu žalovaný v priebehu dokazovania nepreukázal. Nebolo ani preukázané, že by si dodávku týchto náhradných dielov žalobca u žalovaného objednal. Preto súd považoval pohľadávku žalovaného vyfakturovanú žalovanému faktúrou č. 20200050 na sumu 7.420,80 eur za neopodstatnenú, a teda nespôsobilú na započítanie s pohľadávkou žalobcu voči žalovanému, ktorá je predmetom tohto konania. Ak by sa mala faktúra č. 20200050 vystavená žalovaným týkať odplaty za opravy predmetných vozidiel, ktoré odplaty vykonal žalovaný na účet žalobcu, tak k tomu súd uvádza, že počas celej štvorročnej spolupráce sa takéto faktúry medzi sporovými stranami nevystavovali. Žalovaný v tejto súvislosti predložil v priebehu dokazovania len jednu takúto faktúru, a to vyššie uvedenú faktúru č. 20200050, ktorú žalobca neuznal. Je teda zrejme, že obchodná spoločnosť (či už CONTY, s. r. o. alebo CONTY´S, s. r. o.) si opravy vozidiel realizovala vo vlastnej réžii a nikdy sa takéto služby vzájomne nefakturovali medzi ňou a žalobcom. Taká obchodná prax bola založená medzi žalobcom a spoločnosťou CONTY, s. r. o., resp. CONTY´S, s. r. o. Ak by prípadne takáto obchodná prax bola v rozpore s ustanovením § 633 Obchodného zákonníka a žalovanému napriek zaužívanej praxi vznikol nárok na náhradu nákladov za opravu prenajatých motorových vozidiel, zdôrazňuje, že žalovaný ako nájomca si nesplnil voči žalobcovi ako prenajímateľovi svoju povinnosť vykonať opravy, na vykonanie ktorých je povinný, oznámiť bez zbytočného odkladu. Nepreukázal ani to či nejaké opravy na prenajatých vozidlách realizoval. Ale nepreukázal hlavne ani to, že potrebu takýchto opráv a prípadne vykonanie takýchto opráv oznámil žalobcovi a odplatu za takéto zrealizované opravy prefakturoval, resp. vyúčtoval žalobcovi (z obsahu faktúry č. 20200050, ktorú vystavil žalovaný žalobcovi, nevyplýva, že by išlo o uplatnenie si nákladov za opravu v zmysle ustanovenia § 633 Obchodného zákonníka, pričom zo strany žalovaného ani neboli doložené dôkazy, že sa zrealizovalo fakturované plnenie, že si fakturované plnenie žalobca u žalovaného objednal, resp. že by sa jednalo o nevyhnutné opravy na prenajatých vozidlách, ktorých potrebu oznámil žalovaný žalobcovi vopred pred prípadne zrealizovanou opravou). Nepreukázanie splnenia si týchto povinností voči žalobcovi, bolo aj hlavným dôvodom pre zamietnutie návrhu právneho zástupcu žalovaného na doplnenie dokazovania oboznámením faktúr vystavených obchodnou spoločnosťou L., V. R.. J.. žalovanej spoločnosti. Oboznámenie takýchto faktúr, bez preukázania toho, že ich žalovaný prefakturoval ďalej žalobcovi, by nemalo pre rozhodnutie súdu v danej právnej veci žiadny význam.

2.7 Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie 3.085,- eur z dôvodu, že žalovaný doposiaľ túto sumu žalobcovi dlhuje. Keďže sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou svojho peňažného záväzku súd ho zaviazal aj na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 25.326,- eur od 3. novembra 2018 do 4. novembra 2018 a zo sumy 3.085,- eur od 5. novembra 2018 do zaplatenia a na zaplatenie paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur.

2.8 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 263 ods. 1, § 266 ods. 3, § 269 ods. 2, § 323 ods. 1, ods. 2, § 358, § 407 ods. 3, § 630 ods. 1, § 631 ods. 1, § 633, § 634, § 635 Obchodného zákonníka, § 580 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Úroky z omeškania priznal súd žalobcovi v súlade s ustanovením § 365, § 369 ods. 1, ods. 2 a ustanovením § 1 ods. 1, ods. 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka. Paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky priznal súd žalobcovi v súlade s ustanovením § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka a ustanovením § 2 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

2.9 O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“) v spojení s ustanovením § 262 ods. 1, ods. 2 CSP a priznal úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100

%, o výške ktorej rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietané porušenie práva na spravodlivý proces videl v tom, že vyjadrenie žalobcu k odporu nebolo doručené jeho právnomu zástupcovi, v dôsledku čoho nemohol jeho právny zástupca k nemu zaujať stanovisko. K namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam tvrdil, že súdu na preukázanie toho, že došlo k dodaniu služby postačovala faktúra s textom prenájom „druh vozidla“ september/2018 počet dní x cena za deň. Súčasťou faktúry, ktorá slúžila ako hlavný dôkaz na preukázanie nároku žalobcu, nebola žiadna príloha. Bez povšimnutia súdu prvej inštancie ostalo tvrdenie žalobcu (nepreukázané), že má v uvedených vozidlách GPS. Avšak žiaden rozpis trás žalobca súdu nepredložil. Naopak, súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyporiadal s jeho tvrdením, že uhradil podstatnú časť faktúry a nemal dôvod neuhradiť aj zvyšnú časť faktúry. Nehovoriac o tom, že medzi ním a žalobcom bola dlhoročná spolupráca a sídlili v spoločnej kancelárii (do roku 2014 mali aj spoločné sídlo). V porovnaní s tým on predložil súdu faktúru s detailným rozpisom jednotlivých dielov, pričom žalobca nepoprel, že uvedené diely boli dodané. Zároveň svedok X. Č. vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že k dodaniu týchto dielov došlo po častiach a za určité časové obdobie a až následne došlo k vystaveniu faktúry, pričom o týchto skutočnostiach informoval konateľa žalobcu, keďže mali spoločnú kanceláriu a boli takmer v dennom kontakte. Navrhol tiež, aby si súd druhej inštancie vypočul zvukovú nahrávku vyhotovenú záznamovým zariadením na pojednávaní, aby sa oboznámil so všetkými skutočnosťami, ktoré odzneli na pojednávaní a ktoré nie sú uvedené v rozsudku, keďže sa jedná o podstatné skutočnosti a pojednávanie trvalo viac ako jednu hodinu. Ohľadom namietaného nevykonania ním navrhovaného dôkazu zdôraznil, že na pojednávaní navrhol vykonať dôkaz listinou, a to prečítaním faktúr, ktoré za jednotlivé diely uhradil dodávateľovi týchto dielov, avšak súd tento dôkaz odmietol vykonať, pričom o tom nie je v rozsudku ani zmienka. K namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie konštatoval, že súd v odôvodnení napadnutého rozsudku opomenul citovať ustanovenie § 631 ods. 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého zmluva o nájme dopravného prostriedku vyžaduje písomnú formu. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby súd druhej inštancie napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne aby súd druhej inštancie žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril podaním zo 17. februára 2022, v ktorom uviedol, že podľa jeho názoru postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania, pretože návrh na vydanie platobného rozkazu podal Okresnému súdu Banská Bystrica a konanie sa viedlo ako upomínacie konanie v zmysle zákona o upomínacom konaní, a teda ak vyjadrenie bolo podané v rámci upomínacieho konania, súd prvej inštancie nepochybil, ak nedoručil žalovanému jeho vyjadrenie k podanému odporu. Navyše žalovaný po postúpení veci súdu prvej inštancie sa mohol oboznámiť s obsahom spisu a k podanému vyjadreniu mohol samostatne podať svoje vyjadrenie. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že z jeho strany nedošlo k dodaniu služby v takom rozsahu, ako to uvádza vo faktúre č. 20180168, pretože touto faktúrou fakturoval žalovanému nájom vozidla a celkovo vystavil žalovanému 20 faktúr za obdobie od 31. mája 2018 do 27. decembra 2019, ktoré až na faktúru č. 20180168 všetky v plnom rozsahu uhradil. Súčasne má za to, že čiastočným plnením fakturovanej sumy uznal aj zvyšnú sumu 3.085,- eur, lebo ak by neuznával túto sumu, nebol by sa ani pokúsil o zápočet vzájomných pohľadávok a žalovaný ani výslovne nevyhlásil, resp. nereklamoval žalovanú sumu ako neopodstatnenú. So započítaním pohľadávky žalovaného nesúhlasil z dôvodu, že žiadne náhradné diely si u žalovaného neobjednal, čo aj oznámil žalovanému listom z 22. apríla 2020. Na základe uvedených skutočností žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. K vyjadreniu žalobcu žalovaný 25. marca 2022 podal odvolaciu repliku, v ktorej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo 173/2021 z 27. septembra 2021, podľa ktorého Civilný sporový poriadok vychádza z koncepcie povinného doručovania vyjadrenia k žalobe žalobcovi (§ 167 ods. 3 CSP); vyjadrenie k žalobe predstavuje významné stanovisko sporovej strany vo veci, ktoré je

súd povinný vždy bezodkladne odoslať žalujúcej strane. Záonné ustanovenia a povinnosti súdu doručiť vyjadrenie protistrane treba vnímať ako minimálne štandardy kladené na súd pri doručovaní podaní strán pri napĺňaní princípu kontradiktórnosti (I. ÚS 155/2020). Za tejto situácie dovolací súd vzhliadol v postupe súdu prvej inštancie, ktorý nedodržiaval zákonný postup v zmysle § 167 ods. 3 CSP nesprávnosť, ktorá vytvorila stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasťou práva na spravodlivý proces; na uvedenú nesprávnosť neprihliadol ani odvolací súd (vo veci rozhodujúci bez nariadenia pojednávania v zmysle § 219 ods. 3 CSP) a tento nedostatok v rámci odvolacieho prieskumu nenapravil. Týmto nesprávnym procesným postupom súdu nižších inštancií znemožnili žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žalobkyňa opodstatnene namietala dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z vyjadrenia k odvolaniu, logických a časových súvislostí je zrejmé, že ak by boli dodané služby v rozsahu, v akom boli faktúrové, tak žalovaný by za tieto služby riadne zaplatil. Následne si z dôvodu opatrnosti započítal pohľadávku voči žalobcovi. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby súd druhej inštancie napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie alternatívne, aby súd druhej inštancie žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takehoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležitú a presvedčivú odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

10. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že jeho právo na spravodlivý proces bolo porušené tým, že vyjadrenie žalobcu k odporu nebolo doručené jeho právnomu zástupcovi a jeho právny zástupca k nemu nemohol zaujať stanovisko, odvolací súd hodnotí toto jeho tvrdenie ako nepravdivé, pretože na č. l. 38 súdneho spisu sa nachádza doručka, z obsahu ktorej nepochybne vyplýva, že predmetné vyjadrenie s prílohami, ktoré súdu doručil žalobca ako prílohy tohto vyjadrenia a upovedomením o postúpení veci bolo Okresným súdom Banská Bystrica ako súdom upomínacím 15. decembra 2020 o 10:56 hod. doručené do elektronickej schránky právneho zástupcu žalovaného.

11. K argumentácii žalovaného, že bez povšimnutia súdu prvej inštancie ostalo tvrdenie žalobcu (nepreukázané), že má v uvedených vozidlách GPS a že žalobca žiaden rozpis trás súdu nepredložil, odvolací súd konštatuje, že v danej veci nebolo povinnosťou žalobcu predložiť rozpis trás. Keď žalovaný tvrdil, že k dodaniu služby nedošlo v rozsahu uvedenom vo faktúre č. 20180168, bol to práve on, kto mal toto tvrdenie aj preukázať. Súčasne odvolací súd dodáva, že žalovaný na jednej strane nezaplatenie žalovanej sumy žalobcovi odôvodňoval neposkytnutím služieb vo fakturovanom rozsahu a na druhej strane poukazoval na skutočnosť, že žalobca mu neuhradil faktúru, ktorou si uplatňoval náhradu nákladov za náhradné diely, ktoré v súvislosti s užívaním vozidiel žalobcu zakúpil.

12. Za týchto okolností má odvolací súd za to, že žalovaný sa síce snaží presvedčiť odvolací súd, že žalobe žalobcu nemožno vyhovieť, avšak ani jeden z dôvodov, pre ktoré by mal napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu zamietá alebo napadnutý rozsudok zrušiť, súdu nepreukázal. Ak žalovaný považoval za relevantný dôkaz faktúru č. 20200050 na sumu 7.420,80 eur, tak odvolací súd zdôrazňuje, že túto faktúru žalobca neuznal a žalovaný nevyvrátil tvrdenie žalobcu, že medzi stranami sporu bola zavedená obchodná prax, že náklady vynaložené na zabezpečenie náhradných dielov a na opravy motorových vozidiel žalobca žalovanému neuhrádzal.

13. Vzhľadom na to súd prvej inštancie postupoval správne, ak odmietol vykonať dôkaz prečítaním faktúr, ktoré žalovaný za jednotlivé diely uhradil dodávateľovi týchto dielov, pričom nie je pravdou, že o tom nie je v rozsudku ani zmienka, keďže súd prvej inštancie nevykonanie tohto žalovaným navrhovaného dôkazu objasnil v odseku 39. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

14. Čo sa týka námietky žalovaného, že súd v odôvodnení napadnutého rozsudku opomenul citovať ustanovenie § 631 ods. 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého zmluva o nájme dopravného prostriedku vyžaduje písomnú formu, odvolací súd ju síce akceptuje, avšak z takejto strohej formulácie mu nie je zrejmé, čo tým chcel odvolateľ naznačiť. Teda či tým smeroval k tomu, že žalobca nepredložil súdu písomnú zmluvu o nájme dopravného prostriedku alebo len k tomu, že odvolací súd toto zákonné ustanovenie v odôvodnení rozsudku necitoval. Napriek tomu odvolací súd podotýka, že zatiaľ, čo sa strany sporu zhodli v tom, že išlo o nájom a uzavretú zmluvu bližšie nekonkretizovali, vychádzajúc z tvrdení žalobcu a z toho, že súdu písomná zmluva nebola predložená, je podľa názoru odvolacieho súdu otáznave, akú zmluvu strany sporu skutočne uzatvorili, resp. či uzatvorená zmluva je zmluvou o nájme dopravného prostriedku, zmluvou o prevádzke dopravného prostriedku alebo nájomnou zmluvou podľa Občianskeho zákonníka.

15. Správnomu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 3.085,- eur s príslušenstvom zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

16. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a ustanovením § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bol žalobca úspešný v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 % a zároveň žalovaný v odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).